

ת"פ 26884/02/20 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 26884-02-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
ת"פ 56419-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני (אסיר)

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מאשימה: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד חן עמרני
נגד פלוני (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד דימה ברנשטיין
נאשם:

החלטה

בקשה להורות על שחרורו של הנאשם ממעצרו עד תום ההליכים, לחלופת מעצר שהוצעה, במסגרת "בית-נועם".

א. כתבי-האישום:

הנאשם, העצור עד תום ההליכים, הורשע בעקבות הודאתו **בשני כתבי-אישום**.

במסגרת ת"פ 26884-02-20 הכולל שישה אישומים, הורשע כדלקמן:

באישום הראשון, בתאריך 7.2.20 הכה הנאשם את זוגתו באמצעות נרגילה בכתפה ואחר סטר לה בחוזקה על פניה.

באישום השני, בתאריך 6.2.20 דחף הנאשם בחוזקה את זוגתו באמצעות ידיו בכתפה, בהמשך אחז בשערה, משך אותו מספר שניות, ושחרר אותו רק כשזעקה.

באישום השלישי, בתאריך 11.12.19, הכה את זוגתו באמצעות נעל בידה וגרם לה לחבלה.

באישום הרביעי, בתאריך 26.10.19 בשעת הלילה מאוחרת, שפך הנאשם על הרצפה פסולת נרגילה. אחר נטל סכין מטבח, אחז בה, נעמד מול זוגתו, היא בקשה ממנו שיחדל ממעשיו, הוא לא חדל מעשות כן, זוגתו אחזה בסכין, אז הוריד הנאשם את הסכין מטה וכתוצאה מכך היא נחבלה בידה ודיממה. באותה עת, הנאשם איים עליה באומרו לה: "יש

לך מזל שזה נגמר כך אם לא לקחת לי הייתי חותך אותך לחתיכות".

באישום החמישי, בתאריך 26.9.19 שפך הנאשם על עינה של זוגתו משקה אלכוהולי, אחר הכה אותה במכת אגרוף חזקה בפניה והיא נזקקה לטיפול רפואי שאליו הגיעה בלוויית הנאשם.

באישום השישי, בתאריך 6.9.20 הכה הנאשם את זוגתו במכת אגרוף בידה וגרם לה לחבלה.

במסגרת ת"פ 56429-11-19 הכולל שני אישומים, הורשע כדלקמן:

באישום הראשון, בתאריך 29.6.19 הניף הנאשם את ידו כלפי זוגתו והיא נאלצה לזוז לאחור. היא הזעיקה שוטרים, אשר הגיעו אל המקום. הנאשם סירב להזדהות ולאפשר להם את הכניסה אל הבית. אחד מהם ניסה להיכנס אל החדר בו שהתה זוגתו, ואז הניף הנאשם ידיים באופן מאיים, וכן איים על השוטר, כמפורט בעובדות, ובין השאר באומרו: "מזל שלך שאתה עד מדים אני הייתי נותן לך כאפה גדולה". בהמשך, נצמד אל השוטר ובין השניים החלו דחיפות הדדיות.

באישום השני, בחודש מאי 2019, בעת שהשניים היו תחת השפעת אלכוהול, סטר הנאשם לזוגתו בלחיה.

ב. התסקירים:

כאמור, זהו נאשם אשר נעצר עד תום ההליכים, ובית-המשפט הורה על מעצרו עד תום ההליכים, לאחר שנמסרו מספר תסקירי מעצר כדלקמן:

תסקיר המעצר הראשון מחודש אפריל 2020, לא הביא המלצת שחרור לחלופת מעצר בית בבית הוריו ואף לא המליץ על מעצרו באיזוק אלקטרוני, משום שנמסר כי ההערכה היא שהנאשם אינו מכיר בקיומה של בעיית אלימות בהתנהגותו, שנוטה לצמצם, לטשטש ולפיכך רמת המסוכנות ממנו, להישנות עבריינות בתחום האלימות הזוגית, הוערכה כגבוהה.

תסקיר המעצר מחודש מאי 2020 חיווה דעה, כי מערך הפיקוח שהוצע, בחיק המשפחה "הינו חלש מכדי להתנהל באופן סמכותי ומציב גבול...", ולפיכך שוב לא נמסרה המלצת שחרור ואף לא מעצר באיזוק אלקטרוני.

התסקיר הראשון, מחודש ספטמבר 2020, שהתקבל לקראת הטיעון לעונש, סקר את תולדות חייו, נמסר שנערכה שיחה עם המתלוננת, אשר מסרה את עמדתה, ניכר כי הנאשם עדיין אינו ער לדפוס האלים של התנהגותו, "אינו תופס עצמו כגבר אלים המתקשה בשליטה על דחפיו התוקפניים", בלטה נוקשות חשיבתית, התקבל רושם בדבר קושי לבסס נפרדות, ההערכה היא שהוא בעל סף תסכול נמוך, נערך ניסיון לגייסו לטיפול במסגרת "בית נועם", אך הוא השיב כי הוא מעוניין להשתלב במסגרת טיפולית שאינה סגורה, מנגד, הליך המעצר יצר הפקט הרתעתי מוחשי, ובסופו

של יום נמסרה ההערכה בדבר קיומו של "סיכון גבוה להישנות עבירות בתחום האלימות המשפחה" ונוכח סירובו להשתלב ב"בית נועם" נמסרה המלצה עונשית "מרתיעה ומוחשית".

בתאריך 27.1.21 התקבל תסקיר נוסף, שכלל המלצה לשחרר את הנאשם ל"בית נועם". נמסר, כי הנאשם עבר ראיון קבלה ב"בית-נועם" והוא נמצא מתאים לשילוב שיקומי במוסד זה.

ג. הבקשה:

נוכח המלצת שירות המבחן בתסקיר האחרון, לשחרר את הנאשם ממעצרו לשם שילובו "בבית נועם", חידש הנאשם את בקשתו, כי אורה על שחרורו לשם שילובו במוסד "בית נועם".

בהחלטת יום 12.1.21 דחיתי את בקשתו הראשונה של הנאשם להשתחרר ממעצרו ואפנה להנמקת ההחלטה.

בתאריך 31.1.21 שב הנאשם וביקש כי אורה על שחרורו לחלופת המעצר המוצעת - "בית נועם".

במעמד הדיון, המתלוננת נשאה דברים והצטרפה אל הבקשה, כי אורה על שחרורו. לדבריה, למרות מעשיו החמורים של הנאשם "זה עדיין לא סיבה להשאיר אותו בכלא, כשבאתי והתלוננתי לא זה מה שרציתי...ליבי כואב לא זו הייתה המטרה שלי" (עמוד 23 שורה 14 והלאה).

במעמד הדיון הדגיש הנאשם, כי הוא נעדר כל עבר פלילי, זהו מעצרו הראשון, ולדבריו, הלכה למעשה, הוא מרע בבקשתו את מצבו, שכן לדבריו הוא עצור מיום 11.2.20, ולפיכך עד כה הוא כבר ריצה את תקופת מאסרו הצפויה, ועתה כל שהוא מבקש הינו שיקום שיאריך חודשים ארוכים מעבר לענישה הצפויה.

לאחר הדיון, גם נוכח עמדת המתלוננת, ביקשתי לבחון פעם נוספת את הבקשה, ולפיכך התבקש שירות המבחן למסור את הסברו לשינוי בהמלצותיו.

ד. דיון:

בחנתי פעם נוספת את הבקשה ובאתי אל המסקנה כי יש לדחות אותה. ואלו נימוקיי:

ראשית, לעמדת המתלוננת:

איני סבור, כפי שטענה נציגת המאשימה, כי הייתה זו מתלוננת, אשר דיברה מתוך גרונו של הנאשם, אלא הייתה זו

מתלוננת אשר עמדה על דעתה, והשתכנעתי כי היא הביעה את רצונה בלא כל השפעה זרה.

למרות שבדרך כלל, בתיקים שכאלה, יש לבחון בזהירות רבה את עמדת המתלוננת, שמא "הקול קול יעקב והידיים ידי עשיו" (בראשית כ"ז כ"ב), אך איני סבור, כי במקרה זה יש לפטור את רצונה של המתלוננת מתוך גישה פטרנליסטית, שלפיה רשויות אכיפת החוק מודעות טוב יותר לרצונה והן אלו שיכתיבו לה את רוצה האמיתי.

ועדיין, למרות שאין לפטור את רצונה של המתלוננת בהינף יד, אין די בעמדת המתלוננת כדי להטות את הכף, שכן לעתים חובה על בית-המשפט למנוע את הסיכון לשלומה וביטחונה, אף אם היא אינה ערה לו עד תום.

ואכן, עמד על מצב דברים שכזה בית-המשפט העליון בבש"פ 260/06 פלוני נגד מדינת ישראל (8.2.06):

"אף שאין להתעלם מרצונה של בת זוגו של העורר כי הוא ישוחרר מן המעצר ויחזור הביתה, יש להגן עליה ועל ילדיה מפני סיכונים גם אם היא מוכנה ורוצה ליטול את הסיכונים על עצמה. על מערכת אכיפת החוק מוטלת אחריות כבדה לגון על קורבנות אלימות ולבוא לעזרתם גם מקום שהם עצמם מתקשים לקבל את גזירת מעצרו של בן משפחה אלים".

שנית, להמלצה שבתסקיר:

כאמור לעיל, לאחר הדיון האחרון, הוזמן תסקיר הבהרה, נוכח השאלה כיצד הדברים הקודמים שנמסרו בתסקירים, מתיישבים עם ההמלצה החדשה ומה גרם לשינוי.

בתאריך 4.2.21 התקבלה הבהרה מאת שירות המבחן, שלפיה השינוי בהמלצת שירות המבחן נובע מן ההערכה, כי הנאשם ערך שינוי חיובי בנוגע לתפיסתו את דפוסי התנהגותו האלימים, והוא עתה מבטא רצון להשתלב בתהליך טיפולי אינטנסיבי ארוך טווח.

בכל הכבוד, לא שוכנעתי כי שירות המבחן הציג הנמקה נכבדה, אשר תוביל לשינוי בהמלצתו העקבית, והרושם בדבר שינוי התפיסה הסובייקטיבית, שאיני שולל אותו, אין די בו.

אילו הייתה בפני שורת תסקירים, המציגים תמונת מצב אחרת ומסבירים את "שינוי הלבבות" בטעמים בעלי משקל, שאינם נסמכים על הערכה כללית של הבעת רצון, בהחלט יתכן שאלו היו מטילים את הכף לכיוון קבלת הבקשה.

שלישית, לעניין תקופת מעצרו:

אכן, הנאשם עצור מזה **כשנה** ועתה עולה לדיון השאלה בדבר עונשו הצפוי למול השכר והתועלת הקיימים לאינטרס הציבורי אם ישוחרר ל"בית נועם" ויעבור הליך שיקומי מוצלח.

יש משקל רב לטענת הנאשם, כי בין אם בסופו של יום יהא עונשו של הנאשם כזה או אחר, הרי שבשלב כלשהו, לא מעבר לאופק (ואיני מביע דעה ביחס לעונשו הצפוי שכן אני צפוי לגזור את דינו), הוא ישוחרר ממאסרו, ללא כל טיפול, כאשר אותו סיכון נטען נותר בעינו ועדיף, כי עניינו יתועל להליך של שיקום, שממנו ירוויח האינטרס הציבורי בכללותו.

מנגד, ה"ניסוי הטיפולי" אכן עשוי להוביל להפחתה במסוכנות, אך זהו "ניסוי" שעלול להוביל לפגיעה במתלוננת, ובמצב הסיכון שנמסר, כאמור בתסקירים המקוריים, איני מוכן להשתתף ב"ניסוי", שכזה אשר יוביל לשחרור הנאשם על חשבון הסיכון בפגיעה חוזרת במתלוננת.

אזכיר, כי "בית נועם" הינו חלופה שיקומית, מוסדית טובה ביותר, אך היא איננה חלופת מעצר אוטמת, בפיקוח אנושי, ובאופן עקרוני, מיד עם שחרורו, יוכל הנאשם בו במקום, לשוב על עקבותיו, לצאת את שערי בית-נועם וזאת בלא כל הגבלה, מלבד היידוע בדיעבד של משטרת ישראל.

רביעית, התנאים שנקבעו בדיון:

אזכיר את התנאים שנקבעו בהלכת סוויסה (בש"פ 1981/11 **מדינת ישראל נגד סוויסה** (21.2.1)), אשר אינם מתקיימים במקרנו.

אין בפניי נאשם אשר החל בהליך שיקומי קודם, אין אינדיקציה המלמדת כי קיימים סיכויים טובים להצלחה, לא הוצגה מוטיבציה אמיתית ברמה גבוהה, הנשענת על הנמקה של ממש, המסוכנות נותרה על כנה, מצויים אנו בשלב מתקדם בהליך לקראת הטיעון לעונש, ובחלופה המוסדית המוצעת אין כדי להפחית את רמת הסיכון, שהרי "בית נועם" אינו חלופת מעצר אוטמת.

ה. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה.

במועד הדיון הבא ייערך טיעון לעונש.

זכות ערעור כדיון.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"א, 04 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.